

For tidlige fødsler – eller født av Gud?

Av Sven A. Berglund

"Mennene i byen sa til Elisa: Byen ligger godt til, som min Herre ser. Men vannet er dårlig, og landet lider av for tidlige fødsler. Da sa han: Hent en ny skål til meg og legg salt i den! Så gjorde de det. Og han gikk ut til det stedet hvor vannet strømmet fram, og kastet salt nedi og sa: Så sier Herren: Når har jeg gjort dette vannet friskt, og det skal ikke mer volde død eller for tidlige fødsler. Og vannet ble frisk og har vært så til denne dag, etter det ord Elisa hadde talt." 2. Kongebok 2.19–22.

Situasjonen som oppstod i Jeriko er noe som taler rett i vår tid. Den dypeste nøden i våre organisasjoner og bedehusforsamlinger er mangelen på sann vekkelse og åndelige fødsler. Nå sier Ordet at alt som før er skrevet, er skrevet oss til lørdom. Derfor er det en bønn i mitt hjerte at

den som leser, må stanse opp og be om at Den Hellige Ånd får gi deg av sin øyensalve så du kan se.

Når vi møter profeten Elisa ved Jeriko, så er det første dagen i en ung forkynners liv. Allerede fra første dagen Elisa bar profetkappen etter Elias, så sa både kongen og folket: "Hos ham er Herrens Ord." Elias blir tatt opp i herlighet. Elisa river istykker sine klør. Det er et tegn på sorg. Men først og sist er det et tegn på at han forlater det gamle og begynner et nytt liv. Et liv i Ordets tjeneste. Han tar opp profetkappen. Å, du for et kall. For en nød, sorg, smerte og glede på samme tid.

Friskt og sunt vann er viktig for alle mennesker. Slik var det også i Israel. Isak gravde opp de gamle brønnene, og tjenerne fant en kilde med levende vann som vi kan lese om i 1. Mosebok. I 2. Mosebok leser vi om Israel i ørkenen som fikk

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av NLL og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/ Dag Rune Lid, 5600 Norheimsund, tlf. 56 55 26 72.

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Ragnar Opstad
Opstadv. 38, 4350 Nærø, tlf./fax 51433685

Faste medarbeidere i bladet:

Jon Espeland, Per Bergene Holm,
Lars Fossdal og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds Ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann Karl B. Bø, Vistnesveien 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46.

Sekretær Håvar Fjære, Goksjøruta,
3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31.

Kasserer Margrete Frafjord, 4164 Fogn,
tlf. 51 71 06 29.
Postgiro 0801.5682133.
Bankgiro 3204.10.10222.

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds Ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr. 3160 Stokke
Telefon 33 33 93 98. Fax 33 33 91 40.
Bankgiro 2490.45.39496.
Postgiro 0825.0771534.
Rektor Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96.

slukke sin tørst med levende vann fra Klippen. "Den klippen var Kristus", sier 1. Kor. 10. Vi kan også tale om vannet som bilde på forkynnelsen. Og brønnen eller kilden som det livgivende vannet blir hentet fra, det er Guds Ord. Guds Ord er som et tveegg sverd. Lovens Ord og Evangeliets Ord. Her er det som føder nytt liv. Troen kommer av forkynnelsen, sier Rom. 10.

Samme problem i Jeriko som i Norge

Elisa holdt seg i Jeriko, og her hadde de virkelige problemer(v.19). Det som er håpet i håpløsheten, er at de erkjenner sin nød og sitt problem. En veldig nød og åndelig tilstand som Herrens Ånd må vise oss, slik at det fikk tale til oss om den åndelige nød som råder mellom oss i dag. Her vil Guds Ånd få vise oss tre ting:

1. Grunnskaden
2. Smittekilden
3. Botemiddelet

Hva var det de oppdaget i Jeriko? Jo, hvor livsfarlig det er med dårlig vann(falsk forkynnelse). Vi får vite flere ting om tilstanden i Jeriko som kaster lys over vår egen åndssituasjon. Byen ligger godt til, leser vi. Ja, det er vel sant om det meste av vårt folk og land. Alt ligger så vel-

(Fortsettelse s. 15)

Korleis sigre i åndskampen?

Av Dag Rune Lid

Tidlegare i vår kom eg over ein plakat for ei ungdomssamling som ein av våre største lutherske organisasjonar skulle ha i Porsgrunn no i sommar. Det var leiartrening for ungdomane i organisasjonen, og på seminara skulle ein få innføring i ml.a. drama, teater, fortellerteknikk, pantomime, lydeffektar, hip-hop, moderne dans, jazzballett, sketchboard, trylling, dokketeater osv.

Eg trur knapt eg har sett verdsleggjort kristendom presentert på ein så direkte måte før, og det er ufattelag at ein kristen organisasjon kan arrangere noko slikt. Når ein vil oppdra ein ny generasjon i Guds rike på denne måte, verkar det innlysande at ein må ha mist trua på Guds Ord i det kristne arbeidet. Underhaldninga har overteke – men den fører ikkje mennesket frå død til liv.

Då eg las det, kom eg til å tenkje på draumen som Andreas Lavik hadde om framtida for det kristne arbeidet. Han frykta at indremisjonsfolket skulle kome bort frå ordet om korset – Kristi stedfortredande liding og død – og ut på almenreligiøsitegens blomsterslette. Draumen er talande, og er teken med lenger bak i bladet.

I mange samanhengar ser me i dag korleis ein innan det kristne arbeidet har mist trua på Guds Ord og eksperimenterer med nye verkemiddel. Utviklinga går så fort, og blir ofte spreidd gjennom bibelskulor og vidare ut i ungdomsarbeidet. Der ein opnar opp for desse nye verkemidla, kjem ein inn på ein glideskala, og verdsleggjeringa får gripe meir og meir om seg, og til

LEDER

slutt ser det ut for at det er umogleg å stanse utviklinga. Det er som ein flaum som riv ned store demningar. Dei ungdommane som blir dregne inn i dette ser ut til å bli heilt vaksinerte mot sann vekkingskristendom.

Det gjeld himmel eller helvete

Me ser ein klar parallel i dag til det som skjedde med Israels folk før slaget på Karmel. Der møter me profeten Elias som ropar ut: "Kor lenge vil de halta til begge sider? Dersom Herren er Gud så fylg han! Og dersom Ba'al er det, så fylg han!"(1. Kongeb. 18.21) Me treng den same eld frå himmelen i dag som kan brenne opp alle våre verkemidlar, slik at Herren får verke mellom oss til dom og frelse med sitt Ord og si Ånd. Me kan tykkje Elias gjekk hardt fram, men han såg at det galdt himmel eller helvete, frelse eller fortaping – heile Guds folks lagnad.

Israels folk stod ved eit vegskilje. Jesabels ånd hadde fått slik innpass også mellom Guds folk, at Elias trudde han var aleine att. Men det var 7000 att som ikkje hadde bøygd kne for Ba'al, sjølv om dei stod der tause i den mektige åndskamp på Karmel. Mange er tause også i dag. Carl Fr. Wisløff seier om dette: "Så langt var de kommet i sløhet, at de ikke fattet alvoret. Så smittet var de blitt av Ba'aldyrkelsens vesen, at de bare stod der uten å svare." Er det ikkje slik det også er i dag. Lite og ingen reaksjon på det nye som blir innført i Guds rikes arbeid, og dei som seier frå, dei får det ikkje alltid så lett. Men Elias sa frå,

sjølv om han berre hadde Gud å stola på, men det var nok! Det er nok også i dag! Ein mann med Gud ved si sida er sterkare enn all vondskapens åndehær i himmelrommet, tenk det! "Se, for Jesu–navnet Satans hær må fly. Frem da, Kristi hærmenn, frem til seier ny!"

Elias vågde å gå ut på Herrens Ord og lovnader, og tok oppgjer med verdsleggjeringa – og Herren kjempa for han. I bøn til Herren fekk Elias oppleve "susen av regn" frå himmelen. Oppgjer med synd og verdsleggjering førte til regn, til liv, til velsigning – til vekking. Akkurat dette er det me treng i dag også, og akkurat det same kan skje i dag der Gud gjennom Ordet får slå ned. Då vil me få oppleve at Herren "døder og gjør levende" ved sitt Ord, og me vil erfare eld og regn – dom og frelse frå himmelen. Difor leitar også Herren i dag etter menn som kan gå til "Ninive" og rope ut bodskapen frå Herren. (Jonas 3:2) Slik at folket ikkje går til grunne under Guds vreide og dom.

Sanne hyrdar

Det er med sorg ein må sjå på verdsleggjeringa som rår mellom Guds folk. Mykje nyt skal godtakast i Guds rikes arbeid. – Me har fått så mykje positiv respons! Folket vil ha det! Me kan ikkje vere så trongsynte!, seier mange. Så er det mange hyrdar som her sviktar sitt kall og si oppgåve og ikkje tek oppgjer med verdsleggjeringa. Ein "bryt" sakte men sikkert av Andens sverd, og dess meir ein slår av på Ordet, dess raskare går verdsleggjeringa. Kva er det Jesus seier til sine? "De er saltet på jorda! Men om saltet misser si kraft, kva skal det då saltast med? Det duger ikkje lenger til noko, utan å verta kasta ut og trakka ned av menneska." (Matt 5:13) Eit samfunn

som går i forråtning, er det ikkje det me opplever i dag?

Den hyrde som ikkje tar oppgjer med verdsleggjeringa, – fører folket bort frå Kristus. Jesus seier om slike: "Men den som forfører ein av desse små som trur på meg, for han var det betre om ein kvernstein vart hengd om halsen på han og han vart søkt i havsens djup." (Matt 18:6) Så alvorleg talar Jesus om dei som forfører sjelene – slik at dei går evig fortapt. Men for ein sann hyrde blir det naudrop og smerte når ein får sjå den sanne stoda i folket. "Profetane seier fram lygn, og prestane styrer etter råda deira, og folket mitt vil gjerne ha det slik. Men kva vil de gjera når enden på dette kjem." (Jer. 5:31) "Gjev hovudet mitt var vatn, og auga mitt ei tårekjelde! Då ville eg gråta dag og natt over dei drepne i folket mitt." (Jer. 9:1) Folket var kome inn i fråfallet, men dei ville ikkje erkjenne det som fråfall. Men Jeremias såg det leiarane i folket ikkje såg, at når sjelen blei ført bort frå Kristus, så førte det til åndeleg død, sjølv om det ytre sett kunne vere stor aktivitet. Om Den Sanne Hyrde står det: "Då han nærma seg og såg byen, gret han over han, og sa: Visste du berre, om så fyrst på denne dagen, kva som tener til fred for deg! Men no er det dult for augo dine." (Luk 19:41-42)

Det hadde vore noko anna om det var teater og underhaldning i verdsleg regi dei sysla med desse som var omtalte – då kunne ein ikkje forvente noko anna. Men i Guds rike fører desse verkemidlane sjelene bort frå Ordet, og dermed frå Kristus. Om slike er det Bibelen seier: "Dei er blinde vegvisarar for blinde, og når ein blind leier ein blind, fell dei begge i grøfta. (Matt 15:14) Det er det forferdelege. På dommedag vil Gud seie til dei som forførte sjelen: Vik frå meg de som gjorde urett! Me

har med ein Heilag Gud å gjere. Me må ikkje gløyme det.

Me må heller falle på våre kne og rope som Daniel: "Min Gud, vend øyra ditt hit og hør! Opna augo dine og sjå ruinane våre og byen som er nemnd med ditt namn! Det er ikkje våre eigne rettferdige gjerningar vi legg til grunn for dei audmjuke bønene våre som vi ber fram for åsynet ditt, men di store miskunn. Herre, hør! Herre, tilgjev! Herre, gjev akt og gjer det, dryg ikkje - for di eiga skuld, min Gud!" (Dan 9:18-19) Er det ikkje slik situasjonen er mellom kristenfolket mange stader i dag – nedrivne murar – verdsleggjeringa har fått trengt seg inn.

Så kan ein forsvare sine verdslege vegar til dommedag. Men på den dag vil alt som ikkje er gjort i Herren, brenne opp. Difor gjeld det å late elden frå himmelen brenne det opp medan det enno er nådetid. Difor ropar også Gud ut: "Vakna, du som søv! Stå opp frå dei døde, og Kristus skal lysa for deg." (Ef. 5.14) Der Kristus får lyse, kva skjer der? Der blir synda levande, der blir det behov for frelse, og der får Gud gripe inn.

Ordet vinn siger i åndskampen

Guds rike er eit åndsrike – eit åndssamfunn, og Bibelen seier: "Me har ikkje strid mot kjøt og blod, men mot maktene, mot herrevelta, mot verdsens herskarar i dette mørkret, mot vondskapens åndehær i himmelrommet." (Ef 6.12) I denne kampen om sjelene er det berre åndsmakt frå himmelen og Andens sverd, Guds Ord, som sigrar. Difor seier også Jesus: "For utan meg kan de ingenting gjera." (Joh 15.5) Difor er det så tragisk i den åndskampen som rasar i dag, at ein trur ein skal vinne åndelege sigrar med verdslege midlar, men det er å stole på kjød. Kva seier Guds Ord om det?

"Forbanna er den mannen som lit på menneske og gjer kjøt til sin arm, som i sitt hjarta vik frå Herren." (Jer. 17.5) Forbanna – under Guds vreide og dom.

Korleis vinn Ordet siger i åndskampen? "Ikkje med makt og ikkje med kraft, men med min Ande, seier Herren, Allhers Gud." (Sakarja 4.6) Andens sverd er Guds Ord, (Ef. 6.17) og der Anden får nytte Ordet, der overbeviser han om synd, om rettferd og dom (Joh. 16.8), og då blir det behov for nåde og frelse. Her ligg løyndommen til siger i åndskampen. Der Guds Ande får svinge sverdet (Ordet), der vil ein oppleve at Ordet "er levande og verksamt og kvassare enn noko tvieggja sverd. Det trengjer igjennom heilt til det kløyver sjel og ånd, ledd og merg, og dømer hjartans tankar og råd." (Heb 4:12) Tenk for eit våpen – åndsmakt frå himmelen! Får dette mektige våpen slå ned mellom oss, då kan atter store sigrar bli vunne.

Brukar ein dette våpenet i åndskapen då, vil ein erfare som i fordums tid: "Ver ikkje redde! Denne store høren skal de ikkje ottast. For denne striden er ikkje dykkar men Guds..... Men det er ikkje de som skal strida her. De skal berre stilla dykk opp og stå og sjå korleis Herren frelser dykk.. Ottast ikkje og ver ikkje redde!.... Tru på Herren dykkar Gud, så skal de halde stand! Tru på profetane hans, så skal de ha lukke med dykk!" (2. Kr. 20) Då vil Ordet sigre i åndskampen!

Måtte Guds born i Noreg denne haust rope til Herren om at dette måtte skje, og at Herren kunne få sende eld frå himmelen over Guds rikes arbeid, så alt som ikkje er av Herren kunne brenne opp i åndeleg forstand. Han som svarte med eld på Elias tid kan også svare med eld i dag – han er den same igår og idag, ja til evig tid. Takk og lov for det!

Salige er de fattige i ånden

Av Ludvig Hope

Og han opplot sin munn, lærte dem og sa: Salige er de fattige i ånden; for himlenes rike er deres. (Mat. 5.2–3)

Hva sinn og lyst eier så de som Jesus priser salige? Det er disse som fremfor alt vil vinne inn til Gud og berge sitt liv. Inne i barmen er det noe så trett og sorgtungt. Synden, dommen og anklagen der inne gjør livet så gått og usigelig fattig.

Den som kunde bli frelst! Den som kunde bli et Guds barn! Den som kunde finne fred! Den som kunde bli det en *ville* og *skulle* være, men.... men.... jeg når det ikke, jeg makter det ikke, jeg finner det ikke. Jeg har ikke evne, jeg har ikke kraft. Mitt sinn, min tanke, min vilje er ond, min bønn er uren og mine sukke blandet med onde tanker, min tro rekker ikke frem til Gud. Jeg er et hjelpeført menneske, jeg er som fugl i bur.

Disse er det som er fattige, sultne og tørste. Disse er det som vet om å tørre en tåre i sin dype armod, men disse er det Jesus priser salige.

Hvordan kan *disse* være salige?
Fordi himmelriket hører dem til.
Er du en av disse?

Jeg vet der er dem som får en tåre i øyet, og dypt der inne svarer du: Ja, jeg kjenner meg igjen i dette du har

sagt om å være fattig, men tør ikke si at jeg er salig. Nei, det kan så være at ikke du tør si det, men Jesus tør si det om deg, og da skal du trøste deg med denne Jesu trøst. Hans trøst hører deg til, det kan du være viss på. Ingen passer bedre sammen enn du og ham. Deg arme stakkar står hele hans frelses-favn åpen for. Alt det du ikke har, det har han, og alt er ditt.

For meg å få opphøyet
du bar min skam og brøst,
hva du så tungt har pløyet,
er mig en evig høst.
For himmelriket er ditt.

For dere kjenner vår Herre Jesus Kristi nåde, at han for deres skyld ble fattig da han var rik, for at dere ved hans fattigdom skulle bli rike. Er ikke dette evangelium for de fattige? Grip dette, du som sitter sorgtung i all din fattigdom, så skal du ikke bære være salig, men da skal du også kjenne at du er det.

Vi skal aldri være rike i oss selv, vi skal bare være rike i Kristus. Som de der intet har og dog eier alt. Slik er det å være i Guds rike. Den som har Kristus, har alt det han trenger.

Grip kun til, han gjerne vil
være din med hva han eier,
med sin død og seier.
For himmelriket er ditt!

– Eg fekk sjå inn i evangeliet

Det er Samson Lid frå Norheimsund i Hardanger, som uttrykkjer seg slik med tanke på korleis han kom gjennom til liv i Gud. Han var ein av dei som stod sentralt då Lekmannsmisjonen oppstod på byrjinga av 60-talet, og som sidan har vore med i dette arbeidslaget i Guds rike.

Ungdomsår

Han er fødd i 1917. I ungdomsåra hans arbeidde det frilynde ungdomsarbeidet seg sterkt i bygdene i Hardanger, og han var aktiv med der. Men gjennom skule og konfirmasjonstid hadde han likevel fått kristen kunnskap som den Heilage Ande kunne nytte i si tid..

I 1940 var han med i slaget på Kvamskogen, og der måtte han sjå mange av sine gode vener liggje att på slagmarka. Då ropa han til Gud og lova at dersom Gud sparte han frå tyskarane sine kuler, skulle han overgje seg til han. Men då slaget var over og han kom heilskinna heim att, roa det heile seg ned, og han

braut sin lovnad til Gud som han hadde gjort så mange gonger før.

I 1942 gjekk han på skule i Sogn, og utover hausten kom det brev om at det var vekking i heimbygdene og at mange av kameratane var komne med. Han bestemte seg derfor for at når han kom heim til jul, så skulle han overgje seg til Gud. Då han kom heim, var det møte ein kveld mellom helgane, og på ettermøtet bøygde han kne. Mange kom etterpå og ynkste han velkommen med i laget. Han hadde teke sin beslutning, og no hadde han tenkt å halda den.

– Eg måtte attende til Sogn, og heile tida var det mi bøn til Gud at han måtte hjelpa meg til å leggja av synda, slik at eg kunne bli eit nytt menneske som kunne øera Gud. Men eg syntest det lukkast så lite for meg. Slik gjekk vinteren, og til våren kom han attende til Norheimsund. Der hadde vekkinga stilna, og flokken var ikkje lenger så stor.

Etter nokre år byrja han å byggje opp si eiga verksemd og vart mykje oppteken i forretningslivet. Han vart engasjert i sundagsskulen og anna kristeleg arbeid, men han opplevde at kristenlivet var eit strev og kav i ein stressa livssituasjon.

– Eg kunne ikkje forstå kvifor Gud ikkje kunne opna veg for meg og, slik eg etter kvart forstod at han hadde gjort for mange av dei som eg vandra i saman med. Slik voks det opp ein kritikk i hjarta mitt mot Gud, samstundes som arbeidspresset i verksemda stendig auka.

– Nede i Norheimsund hadde det vak-

se fram ein fin ungdomsflokk på bedehuset, og ein del unge ektepar var også med. På etterjulsvinteren i 1957 hadde dei ei møteveke, og Gud kom nær på ein spesiell måte slik at mange unge kom i sjelenaud og bad om forbøn, men ingen braut gjennom og mange gjekk utover våren og hadde det vondt, seier Samson Lid.

Omvend meg du Herre

– I 1957 skulle Misjonssambandet, ha sommarskule på Valen i Sunnhordland. Desse dagane på Valen blei nokre merkelege dagar, og me blei skuldige for Gud. For min eigen del fekk eg sjå inn i mitt eige hjarta som eg aldri før hadde gjort på dei 14 åra sidan eg overgav meg til Gud i heimbygda.

– No var eg vorten ein syndar som ikkje på noko vis heldt mål for Gud. Det hadde nok mange gonger vore vanskeleg tidlegare også, men aldri som dette. I det store og heile så rekna eg meg ikkje som nokon større syndar enn alle dei andre, og eg hadde gjort alt eg kunne for å leva eit rett og redeleg kristenliv. Eg hadde kome til sommarskulen med bøn om at Gud kunne opna veg for meg, så eg kunne få glede meg i frelsa som dei andre. Men det var berre ein ting som stod i min tanke, og det var at Gud måtte gjera noko i meg. Til slutt måtte eg erkjenna for romkameraten min at no såg eg det umogleg for meg å bli frelst. Eg hadde derfor bestemt meg for å gje opp det heile og reise, men eg hadde lova nokre å få følgje med meg etter at sommarekulen var ferdig, og difor kunne eg ikkje reise heim.

– I denne situasjonen var eg då eg på

det neste møtet hadde plassert meg på bakarste benk nede ved døra, og det var Ole Brandal som skulle forkynne Guds ord for oss. Han tala frå Jeremia 31.18 "Omvend meg du Herre så blir eg omvendt, for du er Herren min Gud." Medan eg set og lyttar, så er det som Anden openberrar for meg korleis Gud frelsar syndarar for Jesu skuld, og det var som ei gardin vart trekt frå mitt indre auga. Eg fekk sjå dei som låg i ørkenen, stukne av giftige ormar, utan von. Men dei som såg opp på koparormen vart lœkte. Her møtte eg evangeliet. Her var løysinga for meg. Dette hadde eg aldri før fått sett inn i på denne måten, og dette løyste ut ei glede og ein hjartefred som ikkje kan forklarast med ord.

Frelst av nåde

– Eg måtte sanne med Lina Sandell "Det er meg openberra at eg eig barnerett, at Gud med meg i Kristus er forsona." No kjende eg meg så att i Lina Sandell sine songar slik ho seier vidare: "Men kor den arme sjela då enno därar seg, Som trur at ho kan verta nåden verdig, Som fyrst vil døyda synda og sidan tru på deg Eingong når hennar betring rett vert ferdig, Som fyrst vil verta heilag og ven og rein og god, Og sterke i tru og kjoerleik og von og tålsamt mod – Og sidan verta barn i faderhuset!" Slik hadde eg streva i 14 år sidan eg bestemte meg fyrste gongen, og sjølv om det var den beste bestemmelsen eg har teke, så gav den ikkje fred i sjel og sinn.

– Men dette som hende kunne eg ikkje halda for meg sjølv, men bad kretssekretær Førevåg, som var møteleiar, om å få seie nokre ord før møtet slutta denne

kvelden. Med få ord fortalte eg møtelyden at i dag hadde eg, for fyrste gong i mitt liv, fått sett meg frelst av nåde i Kristus Jesus åleine, – i det verket han gjorde på Golgata for syndaren. Meir klarte eg ikkje å seia, men Førevåg, min gode ven, fortsette litt og fortalte kor ofte eg hadde hatt det vondt. Etter dette takka han Gud for dagen, og for Guds godheit mot oss.

– Dagen etter måtte eg stå til rettes for det eg hadde sagt kvelden før. Ein eldre forkynnare kom til meg og ville vita om det verkeleg var sant det eg hadde sagt, at eg aldri før hadde sett dette. For meg var det ikkje vanskeleg å svara på spørsmålet. For hans del ville dette vere med å stadfeste det som forkynnaren møtte rundt i kristenflokkane etter dei stor vekkingane under krigen. Dei møtte folk i alle aldrar, som for dei såg ut til å byggje heile kristenlivet og sitt arbeid i Guds rike på ein viljesbeslutning. Skulle desse forkynnaren prøve å hjelpe dei ved å forkynne synd og nåde, lov og evangelium, så verka det irritasjon, og dei blei borte frå møta.

– Seinare under sommarskulen, vart det også mange andre som fekk sjå seg løyst og fri, og fekk sjå inn i forsoninga sitt store under. Mellom dei mange som fekk sjå seg fri var der ein mann som gav uttrykk for at han hadde vore ein hyklar i 40 år, og no hadde han fått sett seg løyst og fri i Jesus åleine. Eg kjende ikkje denne mannen, men ein forkynnare som kjende han og som sat ved sida mi, nugga i meg og sa: "Det svøraste er at det er sant."

– For oss som var med på dette var, det ei uforgløymeleg tid, full av glede og

fred. Opplevinga og det som skjedde kan nok kome på avstand, men det me fekk sjå, – Jesus som frelsar og forsonar, – det treng me å få leva i kvar einaste dag med blikket festa på trua sin opphavsmann og fullendar, seier han.

Vårtid i Norheimsund

– Ut på hausten i 1957 fekk me besök av Førevåg her i Norheimsund, og allereie på første møtet så sa formannen i ungdomslaget beint ut at det var fleire i flokken som ikkje fekk tru at dei hadde det rett med Gud. Alt etter det første møtet kom eit ektepar og bad om å få ei samtale med Førevåg, og dei fekk sjå seg løyst og fri i Jesus åleine. Det kom også same vitnemål frå fleire av dei som sat i styret i Ungdomslaget. På vitnemøtet den siste kvelden, sa formannen i styret at i kveld trudde han også hadde fått sett seg løyst og fri i det Jesus hadde gjort. Dette kom som eit sjokk på dei som ikkje kjende til kva situasjon dei unge var i, men for dei som gjekk å lengta etter å få vissa i si frelsessak, kveikte det von. Me fekk oppleve vårtid i åndelag forstand.

– Ein kan spørje kva som eigentleg hende. Me veit at i kristenflokkane som var att etter dei store vekkingane i krigsåra, var det kome naud. Dei såg situasjonen i folket og bad stadig om vekking, og at dette måtte byrja med dei. Les me "Vårloysing" så ser me at slik hadde det skjedd før også. No kom svaret. Gud sende oss forkynnurar som såg korleis stiltinga var. Desse forkynte synd og nåde – lova, slik at me vart skuldige for Gud, og slik at me fekk bruk for nåde og frelse i

Jesus aleine, og mange braut gjennom til eit frigjort kristenliv.

– No oppdaga me fyrst kva skattar me hadde i dei gamle salmane og songane av Brorson og Lina Sandell m.fl. Desse som hadde vore til velsigning frå slektledd til slektledd. Det var som Lina Sandell syng: "Nei, før enn verdas grunnvoll ved skapninga var lagd, Du unte meg i Kristus barnekåret. Å, eg som gjekk så lenge av tvil og vanmod plagd Og har på tunge trøeldomsåket bore. No tek eg til å skjøna, med undring eg det ser: Min Herre Gud og Fader, det alt av nåde er. No vil eg meg av nåden einast rosa." Vårt kjøraste lesestoff vart Bibelen og skriftene til Rosenius, Brandtzæg, Hope, Ø. Andersen m. fl. Vitnemåla blei noko heilt anna enn tidligare. No blei det Jesus ein fekk vitne om, og ikkje meg og mitt.

Vekking me treng

– Eg ser det såleis at det er slike samvitsvekkingar som me opplevde desse åra, me også treng i dag. Då blir syndaren saka for den heilage Gud – då blir det behov for frelse i Jesus blod aleine. Les me "Vårloysing" av Oscar Handeland, Josef Tungeland si bok om vekkingane i Rogaland på byrjinga av dette århundre, eller Marie Monsen sine bøker frå Kina, så var det akkurat det same som skjedde i desse vekkingane som det me fekk oppleva innan Misjonssambandet på slutten av 50– og byrjinga av 60–talet. Det er ikkje noko nytt under sola. Der Guds Ande kjem inn og skapar samvitsvekking, der får ein oppleve store ting med Gud – der blir syndarar frelst. Men der får ein også oppleve at den vonde set hardt inn på å skape strid, og det opplevde også me.

– Den verdsleggjering me i dag opple-

ver mellom Guds folk, frelser ingen. Det me treng er vekking send frå himmelen, med ei klar forkynning av synd og nåde. Me treng lytte til Herrens ord: "Stå på vegane og sjå etter. Spør etter dei gamle stiane. Spør kvar vegen til det gode går, og ferdast på den! Så skal de finne kvile for sjelene dykker." (Jer. 6.16) Me er stor takk skuldig Oscar Hadeland for det han har gjeve oss gjennom "Vårloysing", og eg vil be misjonsvenene at de tek fram att desse 3 bøkene og les dei med omtanke. Det same gjeld Josef Tungland si bok om Sven Foldøen, og Marie Monsen si bok "Vekkelsen ble en åndens aksjon". Det er nyttig å sjå kva som har skjedd før når samvitsvekkingane kom, og ein byrja vitne om det ein hadde fått sett i Ordet – då kunne ofte reaksjonane på vitnemåla vere uforståelege. Eg ser ikkje bort i frå at me kan få oppleve slike vekkingar att, for også i dag er det ein del som er i naud over fråfallet mellom Guds folk og som ropar til Gud om vekking.

Han understrekar elles at han er svært glad for den normalisering som har skjedd mellom Misjonssambandet og Lekmannsmisjonen dei siste åra, og samstudendes understrekar han at det er eit bøneemne at denne normaliseringa må nå ut til grasrota i misjonsfolket. – Guds rike er eit heilagt samfunn som går på kryss av organisasjonsgrensene. Eg trur at i den trengsla som me framover kjem til å gå inn i, med fråfall frå Guds Ord og følging av dei som står fast på Ordets grunn, så trur eg det er naudsynt å ha kontakt på kryss av dei ulike arbeidslaga der ein kan få vere med å oppmunstre og kveikje kvarandre, så ein ikkje blir ligjande etter på vegen, avsluttar Samson Lid.

Visshet om bønnhørelse

Av C. O. Rosenius

"Kall på meg på nødens dag, så vil jeg utfri deg, og du skalprise meg." Salme 50.15

En kan spørre: Har vi da virkelig visshet i bønnhørelse? Og det spørsmålet har sin store betydning.

Ja, vi har slike grunner for det, at hvis vi bare fikk våre øyne opplatt til å se det, så skulle vi begynne å rope av glede over hvordan det i virkeligheten er. Derfor er det rettest å si at det som vi egentlig trenger er bare at Gud viser oss den nåden å lukke opp våre øyne. Det er som den gang tjeneren til Elisa var redd for fienden som hadde sperret dem inne. De ble hjulpet bare ved at Elisa bad: Herre, lukk opp hans øyne så han må se! Da fikk han øyeblikkelig se at hele fjellet var fullt av gloende hester og vogner omkring Elisa. Slik skulle også vi bli fulle av trøst i vår bønn, bare vi hadde åpne øyne til å se hvordan Gud hører våre bønner. Vi skal bare nevne de tre viktigste grunner for at vi kan ha visshet om bønnhørelse.

Den første hovedgrunnen er: Det er Herren, Gud selv, som har sagt at vi skal kalle på ham i nøden! Og han har forsikret: "Jeg vil utfri deg, og du skalprise meg." Hvis Gud aldri hadde sagt noe om bønn, så hadde

vi aldri i tiden kunnet vite om han virkelig ville høre oss. Vi hadde en vært i evig uvissitet. Nå trenger vi ikke det.

Det er Guds egen befaling at vi skal ta vår tilflukt til ham. Og det er Guds egen forsikring at han vil høre oss. Stans og tenk! Kan det være noe usikkerhet i det som Gud selv har sagt? Hvem er Gud? Tror du på Gud? Er Gud til å stole på? Kan Gud svikte et eneste av sine ord? Er ikke et ord av Guds munn sikrere enn det som du ser for dine øyne? Be Gud om åpne sanser så du ser hva som ligger i at Gud selv har bedt oss å be! Da skal du til slutt bli klar over at det er ikke noe i all din bønn som får Gud til å gi deg noe. Men det er hans eget ord og løfte. Gud gjør alle ting for sin egen skyld. Luther sier så treffende: "Hvis ikke Gud hadde befalt oss å be og lovet å høre, så kunne alle skapninger ikke be seg til det minste med all sin bønn. Merk derfor dette: Ikke den bønn er god og rett som er andektig, beveget eller lang for tidselig eller evig godt, men den som bygger og stoler fast på Guds tilslagn. Den blir hørt (hvor ringe og uverdig den måtte være i seg selv) for Guds sannhets og forsikrings skyld. Guds ord og løfter gjør din bønn god, ikke

din andakt. Og dessuten er det nettopp troen på Guds løfter som er den rette andakt, og uten den er all andakt tvers igjennom bedrageri." Se for en sikker grunn vi har for vår trøst i bønnen, når vi istedenfor å famle etter våre følelser, bare kunne holde vårt øye festet på Guds tilslagn.

Den andre hovedgrunn for vår visshet og bønnhørelse er at han også kan gjøre alle ting. Den kommer på sterkeste måten til uttrykk i slutten av Fader vår: Ditt er riket og makten og øren i evighet.

Disse ordene skal ikke bare være lovprisning til Gud, men også til en kraftig trøst for oss: Vår Far er en mektig Herre og Konge, som med største letthet kan gjøre alt vi ber om, selv om det ser aldri så umulig ut for oss. Og denne trøsten trenger vi også til. For det er en av de store hindringer for vår tro, at vi synes det er umulig. Det er hedningen i vårt hjerte som ikke tror at Gud kan gjøre mer enn vi.

Når vi forgjeves har søkt hjelp i egne og andre menneskers krefter, da mener vi at en sak er umulig. Se, da kreves en Gud som kan gjøre mer enn vi og andre mennesker. Men har vi en slik hjelper? Herren Kristus lører oss i Fader vår å bekjenne at vår himmelske Far er slik. For ditt er riket, du er en allmektig og eneveldig

Konge over alt det som du har skapt. Du kan by over alle krefter både i naturens og åndens verden. Du kan ráde bot på alt og gi alt som er nødvendig til vår frelse.

Den tredje hovedgrunnen for vår visshet om bønnhørelse, eller rettere: den første og siste grunnen, ligger i selve vår Frelser – i det at han har gitt seg selv, i hans løfter, hans forbønn, hans trofasthet og hele hans person. Se, her er det som framfor alt skulle gjøre oss visse på at alt det vi ber om i hans navn, også virkelig blir gitt oss. Her blir med ett den største hindring for vår tro gjort til intet: vår uverdighet. Hør, det er Kristus alene som Gud har sitt velbehag i. Kristus sa: "Alt det dere ber Faderen om i mitt navn, det skal dere få."

Og hva er det å be i Jesu navn? Det vet vi: det er å be om det på Jesu rekning, fordi han har lidt for. Da sier vi til Faderen: "Se ikke på oss; se på din Sønn! Hos oss er tvers igjennom usselhet, i ham er all vår verdighet."

Og Gud har en gang for alle sagt at han ikke vil se på oss syndere, men bare på sin Sønn. I ham er alle Guds løfter ja og amen. Ber du i Jesu navn, så kan ikke det minste sukk være forgjeves. Da kan ikke din største uverdighet hindre bønnhørelsen. Alt er ja og amen i ham. Må Gud åpne våre øyne og øke vår tro!

Misjonsarbeidet i Peru !

Evangelist Miguel Curse i Peru: – Evangeliet er min trøst!

I januar–utgaven av Lov og Evangelium skrev vi om Miguel Curse. Vi tar her med enda litt av livshistorien til dette vitnet som Herren har sendt ut til sine landsmenn. Miguel ser ut som en hvilken som helst peruaner, – han er kraftig med gyllen hud og beksvart hår. Han hører til folket som i århundrer har bodd i de mektige Andesfjellene i Sør– Amerika. Miguel Curse levde som peruanere flest til 1985. Da kom Guds ord i hans vei og livet hans ble radikalt forandret.

Etter noen år som kristen, ble Miguel evangelist i Misjonssambandet. Han var en betrodd medarbeider og hadde godt vitnesbyrd om Frelseren. I april 1993 begynte han på seminaret SETELA sammen med 7 andre studenter, deriblant Eusebio Alvis som er kjent for Lov og Evangeliums lesere. Under talerstolen til rektor Ingar Gangås, misjonær Arne Helge Teigen og misjonær Mangor Harestad, skulle de utrustes til videre tjeneste i Guds rike.

Men så raste livet sammen for Miguel. Det ble oppdaget at han hadde underslått penger i sitt arbeid som evangelist. Det kom som et sjokk på alle, – ikke minst hans nasjonale medkristne. Penger som Miguel var betrodd, hadde havnet i egen lomme. Det begynte som "uskylelige" løn og endte opp som underslag og forfalskning av dokumenter. Miguel, den betrodde evangelisten, satt tilbake med skammen og måtte slutte på seminaret. Et hardt slag hadde rammet ham selv og de unge menighetene i Arequipa i Peru.

Miguel var med og startet opp INEL–Peru, kirken som Lekmannsmisjonen støtter i Peru. Sammen med fire andre satt han i det første styret da kirken ble grunnlagt i 1991. På grunn

Miguel Curse

av problemene måtte han forlate også dette arbeidet. Gjennom fristelser og fall var Miguel satt utenfor. Han hadde gjeld, ingen inntekt og stor forsørgerbyrde for kone og fem barn. Alt så svart og mørkt ut. Miguel var inne i "døds-skyggens dal".

Men midt i fall, nederlag og skam fikk Miguel på nytt se inn i evangeliets lys og nådens sol fikk skinne inn gjennom de mørke vinduer. Herrens nåde reiste opp den falne synder. Erkjennelse, bekjennelse og tilgivelse førte Miguel gjennom mørket, bort fra synden og inn i Jesu varme hjerte. Han fikk søke tilgivelse og trøst, – hos Jesus, – og hos de brødre han hadde syndet i mot!

I dag virker Miguel som evangelist i INEL–Peru. I april i år ble han ansatt og lønnet gjennom midler fra Lekmannsmisjonen. Lenge enda må han betale månedlige avdrag for å gjøre opp for sine underslag. Han er bundet i gjeld, men hjertet er fritt og all hans gjeld

til Gud er betalt. Den var det en som gjorde opp i Miguel's sted. Han heter Jesus!

Vi bringer her et utdrag fra en andakt som Miguel holdt på et bibelkurs i Arequipa i juni i år.

"For jeg sier dere: Hvis ikke deres rettferdighet overgår de skriftlørdes og fariseernes, kommer dere aldri inn i himlenes rike. Dere har hørt det er sagt til de gamle: Du skal ikke slå i hjel, men den som slår i hjel, skal være skyldig for domstolen. Men jeg sier dere: Den som uten grunn害mes på sin bror, skal være skyldig for domstolen. Og den som sier til sin bror: Raka! skal være skyldig for rådet. Og den som sier: Du dåre! skal være skyldig til helvetes ild! Om du da bører fram ditt offer til alteret, og der kommer i hu at din bror har grunn til å klage på deg, da la ditt offer ligge der foran alteret, og gå først bort og forlik deg med din bror. Kom så og bør fram ditt offer! Skynd deg å være føyelig overfor din motstander mens du ennå er med ham på veien! Ellers vil motstanderen overgi deg til dommeren, og dommeren overgi deg til vakten, og du bli kastet i fengsel. Sannelig sier jeg dere: Du slipper ikke ut før du har betalt til siste øre!"(Mat 5.20–26)

– Jesus henvender seg her til sine disipler. I dag henvender han seg til de troende, til menigheten. Hva er forskjellen på rettferdigheten til de skriftlørde og fariseerne og de troende?

– Hvem var fariseerne? De var gode, religiøse mennesker, beundret for sine gode gjerninger. De gjorde mange gode gjerninger for å bli akseptert av Gud. De var lærde, de kunne Skriftene og kjente Guds vilje. Hvorfor ble de ikke frelst? Fordi deres gjerninger var ikke gode for Gud. Gud ser hjertets innerste, ikke det ytre. Mitt og ditt hjerte, – hvordan er det? Hvis hjertet er ondt, ja så er vi onde. Vi er uten håp. Det er ute med oss. Alt er råttent, vi er syndere fra mors liv av. For å nå himmelen trenger vi gjerninger som er bedre enn fariseernes. De må komme fra et hjerte som ikke er smittet og råttent av synd!

– Hvordan skal vi oppnår en større rettferdighet enn fariseernes, de som var så fine og så høyt aktet? Hva er forskjellen på en fariseer og

en troende? Jo, fariseerne var hyklere. De hadde et fint ytre, en fin utsiden. Men Gud ser innsiden, – hjertet. En kristen er født på ny. Det er ikke fariseeren. Han gjør sine gjerninger for å fortjene frelsen. Jesus inntar hjertet til den troende for å regjere i livet hans. Her er årsaken til den troendes rettferdighet i livet.

– Jesus viser til det 5. budet. Det Jesus selv som har gitt det. Han er den eneste som kan tolke det. Hvem av oss har ikke sagt "tosk" til vår neste? Alle er skyldige til helvetes ild. Er du her som ikke har sagt det? Til din bror, til din kone, til noen i forsamlingen eller til andre? Har du sagt det, eller har du ikke? Vi synner og vi fortjener straff. Vi fortjener å bli kastet i helvete. Med vår egen rettferdighet er vi evig fortapte. Gud være takk som gav oss troen på Kristus. Jeg har ikke engang tro, – jeg fikk troen av Jesus, Rom. 1.17. Alt er i og ved det Jesus gjorde, ikke ved det jeg gjør.

– Alteret i teksten betyr: Å komme fram for Gud. Det har ikke med nattverden å gjøre. Før tenkte jeg at når jeg syndet 1. juni så hadde jeg 30 dager på meg til å gjøre opp før neste nattverdmøte. Det er feil. Vi står fram for Gud hver dag.

– Jeg hatet Ingar Gangås i 1 år. (Gangås var rektor på seminaret hvor Miguel måtte slutte.) Så kom spørsmålet til meg: Hvorfor hater du ham? Kanskje han gjør det som Gud vil? Jeg fikk vond samvittighet. Men jeg tenkte at Gangås burde oppsøke meg og vise meg hva tilgivelse er. Jeg var fanget i hat og bitterhet. Gjennom sjelesorg og råd fra kristne venner fikk jeg hjelp til å komme ut av dette. Det var jeg som måtte tilgi. Jeg hadde nok unnskyldninger og forklaringer på mitt hat, men det går ikke an å leve i hatet uten oppgjør.

– Det er en god nyhet for den troende at Gud virker i deg til det nye livet. Jesus vil bo i et syndig hjerte. Han kom for å frelse syndere. Han elsket synderen. Vi kjenner syndens og fristelsens makt, hver eneste dag. Det er en trøst at Kristus lever der inne, at Han kan forandre oss. Takk for evangeliet! Det er min trøst! Og det er min bønn at han må fullføre den gjerning han har begynt i mitt liv.

(forts. fra s. 2)

dig godt til rette. Her er forkynnere, sekretører og møtelokaler i massevis. Her er misjonsorganisasjoner for alle mulige formål. Her er leirsteder, barnehager, skoler og bibelskoler. Her skulle det være nok vann til hele folket. Men du, det er et spørsmål vi stiller så alt for sjeldent. Hele landet ligger så godt til rette, men hvorfor skjer det så lite? Hvorfor er det så lite åndelig liv og sann vekkelse i forhold til den veldige aktiviteten? Hvorfor trenger verdslyhet og læreoppløsende tankegods inn og erober kristenflokkene?

Vannet er dårlig

Jo, sier mennene i Jeriko: Alt ligger så godt til rette, men vannet er dårlig. Vannet er bilde på forkynnelsen, sa vi tidligere. Herrens profet peker med en gang på grunnskaden. Det mangler salt. Nå er vi ved grunnskaden også i dag. En saltløs forkynELSE. Det trenger inn en ny kristendomsforståelse og en ny omvendelsesforståelse blant kristenfolket. Et kristensyn som ikke stemmer med kilden. En ny forkynELSE som ikke er i stand til å sette barn til verden. Landet lider av for tidlige fødsler. Hva er det for noe? Hva betyr det konkret i dag? La oss stanse for to eksempler som avslører en del for oss.

Først i Joh. 1.11–13 som taler om forskjellige fødsler. Født av blodsikter til den naturlige fødsel. Født av kjøds vilje. Dette er vel den mest utbredte fødsel i dag. Den andre fødsel skjer ved Helligåndens åpenbaring gjennom Ordets forkynELSE som avslører sannheten om deg selv: Du er fortapt og fortjener en evighet i helvete. Det er dette Guds hellige lov forkynner. Men på samme tid åpenbares sannheten om en stedfortreder, forsoner og venn, åpenbaringen av evangeliets hemmelighet.

Denne Helligåndens gjerning blir erstattet av din egen gjerning og din egen bestemmelse. Dette er å være født av din egen vilje og din egen bestemmelse. Dette er å være født etter kjødet eller bare kjenne Kristus etter kjødet, som Paulus skriver i Galaterbrevet. Født av manns vilje skjer så altfor ofte i dag. Det er når predikanten ber for deg i et ettermøte, og så gratulerer han deg med at nå er du blitt en kristen, nå er alt i orden. Så blir alle disse avveiene forvekslet med den sanne fødsel. Men den sanne fødsel skjer bare gjennom den trange port. "Livet fikk jeg gjennom død", sier en sanger. En annen ber om sann vekkelse: "La loven få knuse, la nåden bli stor."

Det andre eksemplet har vi i lignelsen om den fortapte sønn. Det er så mange som sier at straks han kom til seg selv og bestemte seg, så var han frelst. Nei, det er løgn. Han tok den gode bestemmelsen og begynte å gå. Han var vakt, men ufrelist, ugjenfødt. Slik går mange i våre forsamlinger i dag. Ja, men når skjer det at han blir frelst? Når kommer han inn i nådestanden? Jo, når han er i fars armer.

Her går så mange og kaver og sletter. Hva var det de sa i Jeriko? Jo, for tidlige fødsler. Tar et standpunkt, begynner å streve med sin egen kristendom, har aldri gått konkurs. Så blir det for tidlige fødsler, trellefødsler, ingen gjenfødelse, ingen stedfortreder, ingen hvile i evangeliet. Fordi evangeliet aldri er blitt åpenbart for deg.

Botemiddelet

Hva er botemiddelet i denne fortvilte situasjonen? Jo, hør her. Det var vannet som var så dårlig og bar dødens frukter i form av for tidlige fødsler, dødfødte barn. Hva gjorde profeten Elisa? Han kastet salt i vannet. Da stanset disse dødfødslene. Forstår du dette? Vi må få en forkynnelse som føder levende barn. Bibelsk forkynnelse til vekkelse, gjenfødelse og helliggjørelsesliv. Det er å forkynne lov og evangelium.

Dette er selve frelseslyset sier vår lutherske bekjennelse. Loven er pløyninga og evangeliet er den gode søden, sier Rosenius. Loven er vår tuktemester til Kristus, sier Ordet. Loven forteller meg sannheten om meg selv. Evangeliet forkynner at det er kommet en stedfortreder. "Gud vår frelser, Han som vil at alle skal bli frelst og komme til sannhets erkjennelse", skriver Paulus til Timoteus. Ingen blir frelst utan å komme til sannhets erkjennelse. Ingen blir frelst uten å gi Gud rett i alle ting.

Ingen gir Gud rett i sitt hjerte ved bare teoretisk å holde lov og evangelium for sant. Men det nye livet handler om å gjøre erfaring, gjennom lov og evangelium, slik at du kan vitne med Paulus: "Jeg lever ikke lenger selv, men Kristus er mitt liv."

La oss rope til Gud om en slik forkynnelse og en slik vekkelse over land og folk. Får da Sønnen frigjøre deg, da blir du virkelig fri. Uten at du er født av Ånden så kan du ikke se og ikke komme inn i Guds rike. For mennesker er det umulig, men ikke for Gud. La oss sammen be om sann gjennomgripende vekkelse over våre bedehus, kirker og bygder. En vekkelse der vi får møte Gud og si som profeten: "Omvend meg du Herre, så bli jeg omvendt."

Andreas Lavik sin draum

Utdraget under er henta frå boka om Andreas Lavik(1854–1918), skrive av sonen Johannes Lavik(Lunde, 1919). Andreas Lavik var ein markert vekkingsforkynnar, sangforfattar, bibelskulerektor, kristenleiar og stortingsmann på Vestlandet kring århudreskiftet.

"Sørlig en av sine drømmer snakket han ofte om. Han mente selv at den var et slags åpenbaring av det kristne arbeidets fremtid i vårt land.

Fordi Lavik selv tilla denne drøm så stor vekt, vil jeg prøve å gjengi den etter hukommelsen.

Han drømte han var på et mørkt sted. Rundt omkring stod store fabrikker og verksteder. Men alt var forfallet og van-skjøttet. Maskinene stod. Det ble ikke arbeidet. Det var ikke et menneske. Til slutt møtte han likevel en gammel kone, som gikk og bar på en vannbøtte. Han stanset og spurte henne hva dette var for et sted.

Vet du ikke det da, sa hun. Det er jo her de har arbeidet for Guds rike. Det er indremisjonens gamle arbeidslokaler og verksteder. Men nå er det lenge siden det har vært folk her. Han spurte henne da hvor folket var. Som svar pekte hun på en vid, solbeskinnet slette.

Straks forlot han henne og gikk ut på sletten. Der bølget store folkeskarer frem og tilbake. Midt på sletten var det oppreist en stor tribune, hvor det ble talt til folket. Talene var religiøse, skjønne i

ord og i form og alt gjorde et festlig inntrykk.

Lavik gikk da opp på tribunen og spurte om lov til å holde en tale. Man gav ham villig plass på talerstolen.

Da han stod ansikt til ansikt med de store folkeskarer, begynte han å forkynne evangeliet om Jesus Kristus. Han talte om Kristi død og soning for verdens synd. Men det var ingen som forstod ham. Til å begynne med hørte folk nysgjerrig og forundret på ham. Men det ble snart kjedelig for dem og de begynte å le og snakke og spasere frem og tilbake som før.

Da forstod Lavik at ordet om korset var ganske ukjent her. Han sluttet å tale. Men idet han snudde seg og skulle gå ned, fikk han øye på en mektig blomsteroppsats, som stod midt på tribunen. Den var full av de herligste blomster – en blomserflora. Han så at alle de andre bar blomster i knapphullet og nørmet seg oppsatsen for å ta en rose.

I samme øyeblikk som han rakte fram hånden ut, hevet en mektig orm seg. Den hadde ligget ringet inne blant blomstene. Han så dens glinsende øyne, ble fylt av en stor redsel – og våknet.

Siden denne drøm nørret Lavik bestandig en stor frykt for at indremisjonsfolket skulle komme bort fra ordet om korset – Kristi stedfortredende lidelse og død – og ut på almenrelegiøsitetens blomsterslette.

Det var kanskje den dypeste sorg i de siste år han levde, at ordet om korset ik-

ke lenger lød med den gamle klarhet og kraft i forkynnelsen."

Songen "Jeg ser en vei gjennom livet går", som var å finne i forrige sangbok, ber med seg noko av tonane som denne kristenleiaren var med å formidla. Mettar med dei to siste versa:

"For dette kors mang en synder ned
Fortapt og syk har seg bøyet Og ropt så

såre om sjefred Med lengselståre i øyet. Ved korsets fot har de freden vunnet Og veien hjemad til himlen funnet Fra død til liv.

Det korsets merke meg hellig er, Ved det i kampen jeg vinner, Ved det blant klipper og skjulte skjører Jeg vei til hjemlandet finner. Det kveger sjelen i livets tørke, Det lyser for meg i dødens mørke, Til himmelen."

Ny songkassett

Magne Straumstein har gjennom mange år gledd oss i Lekmannsmisjonen med oppbyggjeleg og fin song. No i sommar er han komen med kassett som har tema "Dyrt er du kjøpt", som også er tittelen på ein av songane han syng. Han har klar tekstuttale, og på nokre av songane syng han duett med seg sjølv. Det er 12 songar på kassetten, og tekstane på alle songane er lagt ved på eige ark. Som akkompagnement spelar han flygel, orgel eller gitar, men slik at musikken understrekar teksten på ein god måte. Magne har sjølv skrive og sett tekst til ein del songar, og nokre av desse er også tekne med på kassetten.

Me vil på det varmaste anbefale kassetten til oppmuntring på himmelvegen. Kassetten er fin å gi bort til andre – og det er sjelsorg i tekstane han syng. Kjøp den og gi den til andre, og ver også på denne måten med å spreie evangeliet – for at sjeler kan bergast for himmelen.

Dyrt er du kjøpt

- sangkassett med **Magne Straumstein**

Sangen har et Kristus-sentrert budskap både til vekkelse og trøst.

Enkelt akkompagnement.

Pris kr. 80,-.

Bestilles: Bibelsk Tros Kassettjeneste

p.b. 116, 4320 Hommersåk, tlf. 51 68 90 31

*Ny
kassett*

Jeg hvilte i Ordet

Av Magne Straumstein

Jeg hvilte i Ordet og så på Guds Lam
og gleden i hjertet var stor.

Jeg eide Guds fred –
ja, var kvitt all min skam
og fryktet ei noe på jord.

Vel var det mørke og tårer på kinn
når Satan forkludret det himmelske sinn,
men Golgata–verket sto fast.

Så skjedde det noe i forhold til Gud,
jeg unnlot å lese Guds Ord.

Jeg sviktet i bønnen
og vraket hans bud
og sangen om Jesus min bror.

Vel var jeg innom på møte i blant,
og kanskje en tåre på kinnet mitt rant,
når pilen i hjerte traff inn.

Men Ordet svant bort ut i hverdagens kav
og synden forførte min sjel.

Jeg ville ei miste
det liv Han meg gav,
men sakte jeg tapte min del.

Nå synden ei smertet mitt hjerte som før,
og ropet forstummet – for lett var min bør.
Akk, hjerte mitt ble dog så tomt.

Jeg vet ei nok alltid å akte Guds Lam
så hjertet har fullkommen fred.

Men hjemme i himlen
der gjelder jo Ham,
som står der for Gud i mitt sted!
Så om det blott skifter i dypeste bunn,
min Jesus, Han står der som klippefast grunn.
Frimodig jeg vitner om Ham!

I denne tilstand jeg levde en stund
og merket ei mer til Guds fred.

Jeg kjente blott uro
i sjeldypets grunn,
akk, livsmørket senket seg ned.

Da hørtes en stemme som bekkesus mild,
den trosset min synd og den mørkeste tvil.
Jeg kjente jeg skalv for den røst.

Jeg ventet å motta en smertelig dom,
da budskapet lydde fra Ham.

Hør! Ordet var enkelt,
Han visket kun: KOM!
Din frelse er Jesus, Guds Lam!
Hvor underlig var det kun segne ned
og høre om Jesus i synderes sted.
Det oppkom i hjertet hos Gud.

Hvor salig det var å få legge alt av
og nevne det hele ved navn.

Få høre mitt eget
var senket i grav,
bli møtt av den frelsende favn.
Å, hvilken nåde få høre slikt bud;
knust under synd – dog himmelkjøpt brud!
Det fødtes i hjertet en sang.

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Reiserute for forkynnerne høsten 1996

Magnor Sandvær:	Hageberg, Matre, Skårneshimen, Tysvær, Sannidal, Vikebygd, Randaberg, Askim, Ø. Hedrum/Kodal
Olaf Klavenæs:	Varhaug, Randaberg, Tyssebotn, Dimmelsvik, Varaldsøy, Bygland.
Tore Mangelrød:	Kvelde/Ø.Hedrum, Sannidal, Bygland, Andebu/Arnadal
Per Bergene Holm:	Kvelde/Ø.Hedrum, Rindal, Surnadal, Soknedal, Randaberg
Lars Fossdal:	Tana, Dalekvam.
Sven A.Berglund:	Kvelde/Ø.Hedrum, Andebu, Søvika, Hildre, Hjørundfjord, Skårneshimen.
Reidar Linkjendal:	Nærø, Norheimsund, Sannidal, Askim
Godtfred Nygaard:	Skårneshimen
Tom Eftevann:	Tørvikbygd
Martin Fjære:	Askim, Soknedal, Surnadal, Rindal.
Paul Andre Bergene Holm:	Askim
Karl Notøy:	Surnadal, Rindal

Bibelhelg på Skårneshimen

på Karmøy, 18. - 20. oktober 1996

Talarar: Sven A. Berglund, Godtfred Nygaard og Magnor Sandvær
Leiarar: Karl B. Bø og Dag Rune Lid

Prisar full pensjon over 18 år kr. 300,- 13 - 7 år kr. 200,-
7 -12 år kr. 150,- 0 - 6 år gratis

Familierabatt: Familiar betalar berre for dei to eldste borna.

Påmelding snarast til: Håvard Fjære, Goksjøruta,
3220 Sandefjord Tlf. 33 11 08 31

Unge og eldre hjarteleg velkomne til samling om Guds Ord!